

Ochrana zaměstnaných.
Sděluje odb. rada Fr. Benáček.

K tomu, aby se podle zák. o osmihodinové době pracovní smělo započítí s prací již před 5. hodinou ranní, nestačí pouhá existence »veřejného zájmu«, nýbrž je potřebí, aby ministerstvo sociální péče vydalo o tom zvláštní předpisy.

Stěžovatel byl trestním nálezem okresní správy politické z 28. února 1927, č. br. 66/2, uznán vinným přestupkem § 8 zák. č. 91/18, jehož se dopustil tím, že ve své pekárně pracoval před 5. hod. ranní. Odvolání, jež stěžovatel z nálezu toho podal k zemské správě politické v O., zamítl žalovaný úřad naříkaným rozhodnutím, poněvadž skutková podstata přestupku jest prokázána doznáním obviněného a konaným šetřením. Ve stížnosti do rozhodnutí toho podané namítá nejprve stěžovatel, že jeho pomocník I. O. konal před 5. hodinou ranní pouze přípravné práce pro pečení, jež podle § 7 cit. zák. nevyžadují zvláštního povolení, i když přesahují obvyklou v závodě stanovenou dobu pracovní. Námitku tohoto druhu stěžovatel během celého řízení správního neuplatnil, a jest proto námitka tato teprve ve stížnosti k Nejvyššímu správnímu soudu podle §§ 5 a 6 zákona o správním soudě nepřípustná. Další námitka, že občanstvo si žádá čerstvé pečivo již o 6., resp. 7. hodině ranní, a že proto veřejný zájem vyžaduje toho, aby v živnosti stěžovatelově bylo pracováno již před 5. hodinou ranní, jest bezdůvodná, neboť k tomu, aby se z veřejného zájmu smělo v podniku některém započítí s prací již před 5. hodinou ranní, nestačí již existence takového veřejného zájmu sama, nýbrž jest podle § 8, odst. 2, cit. zák. potřebí, aby ministr sociální péče ve shodě s ministry zúčastněnými o tom vydal zvláštní předpisy. Že by se tak způsobem zde stanoveným bylo stalo buď všeobecně pro podniky pekařské vůbec, nebo pro pekařské podniky v T., nebo konečně pro podnik stěžovatelův, to stěžovatel netvrdí a důvodně by ani tvrditi nemohl, neboť zvláštní předpisy ve smyslu shora cit. zák. ustanovení byly ministerstvem sociální péče ve srozumění se zúčastněnými ministry vydány dosud jen v čl. IV. nařízení z 11. ledna 1919, č. 11 Sb. z. a n., v němž však podniky pekařské uvedeny nejsou. Bezdůvodnou jest také námitka, že zaměstnanci stěžovatelovi souhlasí se započítím práce před 5. hodinou ranní. Nejvyšší správní soud vyslovil a blíže odůvodnil již ve svém nálezu z 24. září 1928, č. 6654/27*), že takovýto souhlas zaměstnanectva nevyklučuje trestní odpovědnost podnikatele závodu za dodržení zákonné doby pracovní. Konečně námitka, že by stěžovatel při přesném dodržování cit. předpisu zákona nebyl s to obstáti proti konkurenci ostatních pekařských podniků a byl by tak na své existenci zničen, není důvodem, jenž by podle zákona stěžovatele osvobodil od povinnosti šetřiti cit. předpisu zákonného. Jest proto i tato námitka bezdůvodnou a slušelo proto stížnost zamítnouti.

(Nález Nejvyššího správního soudu ze dne 15. dubna 1929, č. 15.250/27.)

1. Ustanovení § 4 zák. č. 91/1918 Sb. o osmihodinové době pracovní platí také pro podniky hornické. — II. Ustanovení § 4 zák. č. 115/1884 ř. z. o nedělním klidu nebylo předpisem § 4 zák. č. 91/1918 Sb. o osmihodinové době pracovní zrušeno, nedotýká se však práva zaměstnanců na nerušenou přestávku 32 hodin v každém týdnu. Právo toto může býti obmezeno jen v rozsahu odst. 3, § 4 zák. č. 91/1918 Sb. ministerským povolením podle odst. 5 tohoto zákonného ustanovení.

Naříkaným rozhodnutím zamítl žalovaný úřad odvolání stěžující si firmy z výměru revírního báňského úřadu v Mostě, jímž bylo jí tímto

*) Nález uveřejněn v »Soc. revui« 1928, str. 505.